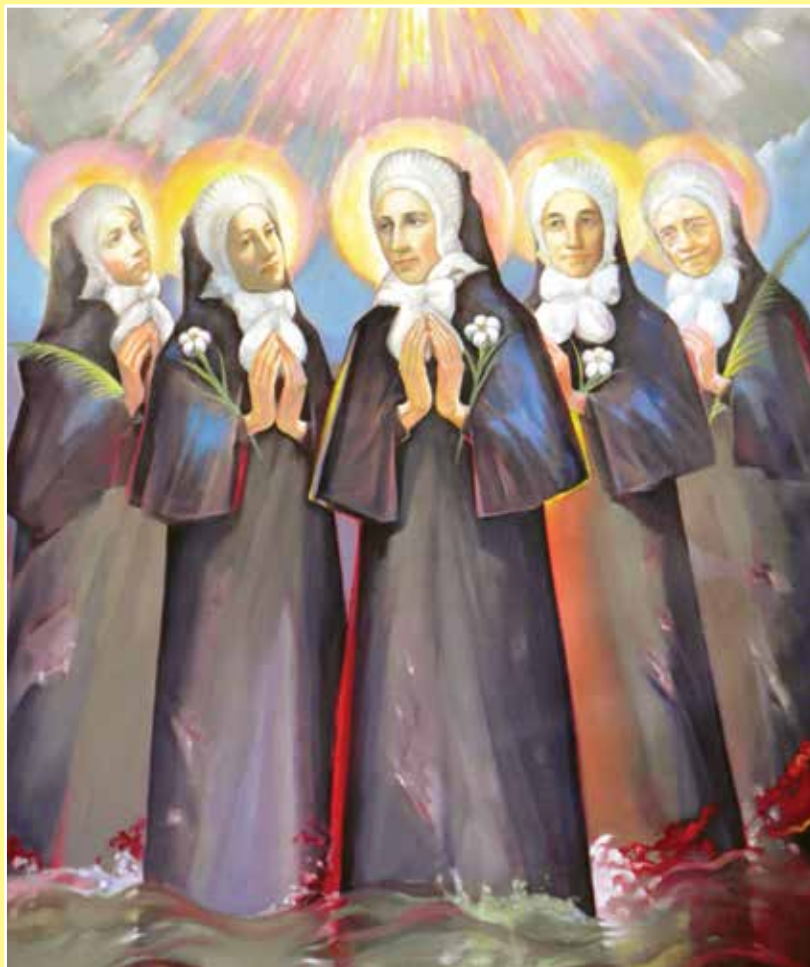

DRINSKE MUČENICE

Informativni bilten Vicepostulature

ISSN 1847-3210

veljača 2017. • br. 17

Blažene s. Jula Ivanišević i četiri susestre

UVODNA RIJEČ	
Otisci milosrđa	3
IN MEMORIAM	
Oproštaj od don Ante Bakovića, svjedoka mučeništva Blaženica	4
U HODU S CRKVOM	
Svetica iz Kalkute	6
Dvojica novih blaženika Hrvata	8
PROMIŠLJANJE O BLAŽENICAMA	
Kultura milosrđa u životu Blaženica	9
INTERVJU	
Susret s autoricom knjige „Zavjet krvlju potpisan“	12
PROSLAVA SPOMENDANA	
Slavlje spomendana u Zagrebu	16
Odakle im snaga?	17
Blažena Bernadeta „skovana Božjom rukom“	18
Svrnuti pogled na Julinu dušu	19
DOGAĐAJI	
Suzaštitnice župe	21
Dvadeseta obljetnica smrti s. Danke	22
PUTEVIMA BLAŽENICA	
Članice Plenarnog vijeća na Drini	24
Hodočašća Blaženicama	26
MILOSTI I USLIŠANJA	27
IZ ŽIVOTA DRUŽBE	
Plenarno vijeće u Granešini	29
Pet Mučenica i pet novih zvanja u Engleskoj	30
Družba Kćeri Božje ljubavi u svijetu	30
MOLITVA	31

DRINSKE MUČENICE

Informativni bilten
Vicepostulature
bl. s. M. Jule Ivanišević
i četiriju susestara
Br. 17/2017.

Bilten izlazi dva puta godišnje,
s dozvolom redovničkih
poglavara

Izdavač:
Vicepostulatura
bl. Drinskih mučenica

Glavna i odgovorna urednica:
s. M. Ozana Krajačić

Uredničko vijeće:
s. M. Antonela Rašić,
s. Vinka Marović, Ljubica
Pribanić, Dinka Parlov,
Mirjana Holjevac, Krešo Bello,
Ivan Babić

Tisak: Denona d.d.

Vitraj u crkvi u Novom Travniku

Otisci milosrđa

Nakon odvođenja sestara Mučenica s Pala, u prosincu 1941., samostan prozvan „gostinjcem siromaha“ bio je opljačkan i zapaljen. Plamen je osvjetljavao tu ratnu noć neobičnim sjajem, svjedočili su mještani. Samostan je gorio danima, i do temelja je izgorio. No, trag milosrdne dobrote i ljubavi, koja se na tom mjestu tako obilato darivala, nije izgorio. Nije mogao izgorjeti.

Jedan detalj, zapisan u kronici Družbe Kćeri Božje ljubavi, simbolički govori o tom neizbrisivom tragu koji su iza sebe ostavile naše Blaženice. Naime, nekoliko dana kasnije sestre iz Sarajeva našle su na zgaristu, na mjestu gdje je bila kapelica i oltar Majke Divne, ciborij. Bio je sav deformiran, na njemu je još bio poklopac. Sestra Silva Rabič, podrijetlom iz Slovenije, pripovijeda: „Sa strahopoštovanjem smo ga poljubile i otvorile. Više nismo mogle suzdržati suze. Na unutrašnjoj stjenci ciborija jasno se vidi pet otisaka izgorjelih hostija. Pet otisaka, spomen na pet žrtava!“

Samostan je izgorio, izgorjele su i posvećene hostije, ili točnije, izgorjelo je – na Drini i u Sjetlini – pet živućih Hostija, Bogu posvećenih. Ali, otisci njihovih djela milosrđa, koja su iskazivale potrebitima, ostali su kao trajni poziv da i mi izgrađujemo „kulturu milosrđa“, da ne gledamo drugoga ravnodušno i ne okrećemo glavu od njegove nevolje (usp. *Misericordia et misera*, br. 20). Sveta Godina milosrđa je službeno završila, ali ona ima, mogli bismo reći, svoj egzistencijalni nastavak. Naime, još mnogo toga treba Crkva našega vremena naučiti od svog utemeljitelja, Isusa iz Nazareta, kao i od naših blaženika i svetaca. Jedno je osobito važno, a to je naučiti vidjeti, opaziti drugoga. Završavajući svoje apostolsko pismo, papa Franjo pet puta ističe da je „vrijeme milosrđa“ (br. 20). Pritom spominje i važnost *pogleda*. Vrijeme je da svatko uvježbava sposobnost opažanja drugoga kako bi siromasi osjetili na sebi naš „pogled poštovanja“ i „pozornosti“. Jer, ponekad je pozornost važnija od samih, možda naizgled i sjajnih, djela.

Isus je znao vidjeti, zapaziti čovjeka – ističu Evanđelja – što bi u njemu uvijek izazvalo duboko ganuće. I tako su potekla njegova djela, toliko brojna da ih nije moguće nabrojiti (usp. Iv 21, 25). Učeći od Isusa, tu su sposobnost usvojile i Blaženice. „Otisci“ njihova darivanja Bogu i čovjeku utisnuti su u povijest naše Katoličke crkve, i u Hrvatskoj i u Sloveniji i u Austriji, a najjače u Bosni i Hercegovini. Tajna tih otisaka jest u umijeću opažanja. One su vidjele ljudske potrebe i pristupile su čovjeku. Blažene sestre, izmolite nam takav kristovski stil života i takav pogled! Da se na nama ne bi ostvarivale one riječi: „vidje ga i zaobiđe“ (Lk 10, 31).

Oproštaj od don Ante Bakovića, svjedoka mučeništva Blaženica

Dana 26. siječnja 2017. preminuo je u Zagrebu jedini živući svjedok mučeništva blaženih Drinskih mučenica, svećenik don Anto Baković. Dok zahvaljujemo Bogu za njegov bogat, nesebičan i plodan život, za sve što je ugradio i vlastitom žrtvom potkrijepio za dobro Crkve i našega naroda, molimo ga da nas s neba prati svojim zagovorom i nadahnjuje primjerom koji nam je ostavio. Ovdje donosimo govor s. Gordane Igrac, provincijalne glavarice sestara Kćeri Božje ljubavi, održan na pogrebu don Ante 1. veljače 2017. na Mirogoju u Zagrebu.

Sdubokim pijetetom i zahvalnošću okupili smo se oko zemnih ostataka našega dragoga don Ante Bakovića, svećenika i do jučer jedinoga živućeg očevidca i svjedoka mučeničke smrti blaženih Drinskih mučenica, članica Družbe Kćeri Božje ljubavi. Stoga u ime generalne glavarice s. Marie Dulce Adams i cijele Družbe te Provincije Božje providnosti izražavam duboku zahvalnost za njegov život i svjedočanstvo, posebno za širenje glasa svetosti naših Blaženica.

U nepredvidivosti i nestalnosti života, u ratnom vihoru II. svjetskog rata tko je ikada mogao zamisliti da će put jednoga 10-godišnjeg dječaka iz Goražda iz istočne Bosne, Ante Bakovića, biti tako duboko obilježen i povezan s jednom redovničkom zajednicom, s Kćerima Božje ljubavi! Ta poveznica dogodila se kobne prosinačke večeri 15. prosinca 1941. kada je vijest o dovođenju časnih sestara u vojarnu odjeknuo Goraždem. Kuća obitelji Baković nalazila se u blizini vojarnje, pa su se jauci i zapomaganje sestara kao i njihovi vapaji: „Isuse, spasi nas!“ mogli dobro čuti. Sestre su te noći bile usmrćene noževima pod prozorima vojarnje, a Antina majka Jelena trebala je prati odijela i noževe četnika poprskane krvlju sestara mučenica. Kad je dječak Anto po svanuću otišao na rijeku, vidio je strašan prizor: četiri mrtva, iznakažena tijela redovnica leže uz Drinu. Pažljivo je sve promatrao i brojio po njihovim tijelima nožem zadobivene rane.

Sljedećeg je dana nazočio neobičnom pogrebu: dok je grobar štapom otisnuo svaku pojedinu sestru niz Drinu, dršćući od straha i hladnoće, mali je Anto plačući molio Očenaše i davao im svoje „ministransko odrješenje“. Mnogo godina kasnije, kada je po prvi puta kao mladomisnik vodio sprovod, posvjedočio je: „Ovo mi je prvi sprovod kao novozaređenom svećeniku, ali sam zapravo svoj prvi sprovod imao prije osamnaest godina. Bilo je to pred Božić 1941., u Goraždu, kad sam s

grobarom Blaškom, uz svoje malo znanje molitava, umjesto u raku, ‘sahranjivao’ niz Drinu četiri časne sestre“ (A. Baković, Drinske mučenice, str. 51).

U razdoblju poslije rata grobna tišina obavila je grobove, pa tako i rijeku Drinu. Nitko nije smio ništa reći, a još manje pisati o Drinskim mučenicama, sestrama koje su ostale vjerne Kristu i redovničkim zavjetima, i uz cijenu krvi. Sve to vrijeme don Anto je uporno nastojao da istina o njima dođe na svjetlo dana. Mnogi su ga poticali da napiše nešto o tim strašnim događajima te je 1990. objavio knjigu *Drinske mučenice*. Sjećanje je to dječaka s Drine na događaje koji su ostavili neizbrisiv trag u njegovu životu. U razgovoru za naš Bilten don Anto je posvjedočio: „Blažene Drinske mučenice nisu izravno utjecale na moje životno opredjeljenje, ali su svakako postavile temelj mojega svećeničkog poziva. Cijelog me je moga burnog života pratila njihova živa prisutnost, a naročit sam zagovor tražio i njima se utjecao u teškim životnim kušnjama u progonstvu zatvora i maltretiranja, kada nisam imao ništa osim usmene molitve“ (Bilten, br. 11, str. 10).

Kao krunski svjedok, tijekom cijeloga života izvlačio je iz tjeskobne šutnje ove vjerne svjedokinje ljubavi. Njegove knjige, kao i mnogobrojni članci, propovijedi, razgovori i poticaji, snimljeni dokumentarni filmovi i svekoliko zalaganje uvelike su pridonijeli širenju glasa svetosti Drinskih mučenica u narodu. I do kraja života bio je pun inicijativa i nije prestao sanjati, što je i izrekao u jednom razgovoru: „Priželjkivao sam u svojim snovima da dan beatifikacije bude srednjoeuropsko slavlje; da Srednja Europa dođe u Sarajevo te tako bude ostvarena poruka Drinskih mučenica koju ja živo osjećam. To je poruka povezivanja, razumijevanja i tolerancije među različitim narodima, ne samo na ovim našim prostorima već i šire“ (Bilten br. 11, str. 11).

Dragi don Anto, stajali ste prije 76 godina nad tekućim grobom rijeke Drine u koji ste, svojom molitvom i puštenom dječaćkom suzom, ispratili u zagrljaj nebeskog Oca Drinske mučenice. Sada i mi Vas ispraćamo s dubokom zahvalnošću za svaku napisanu i izgovorenu riječ u službi njihove popularizacije u javnosti. Zahvaljujem Vam na upornosti i neustrašivosti u otkrivanju istine o Blaženicama. Hvala Vam što ste se do zadnjega zanimali za kauzu i pitali se: Kada će sestre biti proglašene svetima? Niste doživjeli kanonizaciju, ali vjerujem da ste sada zajedno s našim Blaženicama i da uživate milinu Svevišnjega.

Svetica iz Kalkute

Krešo Bello

Ovo razmišljanje posvećujemo Svetici iz Kalkute, Majci Tereziji, redovnici otvorenih ruku i srca za najsiromašnije, koja je 4. rujna 2016. proglašena svetom. Ona je 1952. u napuštenom hinduističkom hramu otvorila prvi Dom za umiruće u Kalkuti, pretvorivši ga u kuću milosrđa. Taj dom, kao i redovničku družbu koju je osnovala, posvetila je brizi za gladne i gole, beskućnike i osakaćene, slijepce i gubavce, za sve one koji su se osjećali neželjenima, nevoljenima i zanemarenima od društva. Kuću je prozvala „Dom čista srca“.

Majka Terezija je rođena 1910. u Skoplju, u albanskoj katoličkoj obitelji. Već od malena oduševljavao ju je život misionara te je s osamnaest godina odlučila svoj život darovati Bogu i bližnjemu kao redovnica. Ušla je u redovničku družbu koja je misijski djelovala u Indiji, U Kalkuti je djelovala kao nastavnica sve dok 1946. nije primila, kako sama svjedoči, „poziv unutar poziva“: da svoj život posveti siromašnima, odbačenima i umirućima. I tako je 1948. započeo njezin misionarski rad s najsiromašnijima, koji je trajao sve do njezine smrti, 5. rujna 1997. godine.

Kad joj je 1979. dodijeljena Nobelova nagrada za mir, u svom je govoru snažnim riječima pozvala svijet na poštivanje života svakog ljudskog bića i na borbu protiv siromaštva. Taj govor odiše jednom kulturom koju najbolje oslikavaju njezine sljedeće riječi: „Jedne večeri došao je gospodin u našu kuću i obavijestio nas o hinduističkoj obitelji s osmero djece koji već dulje vrijeme

nisu imali što za jesti i molio nas da učinimo nešto za njih. Uzela sam rižu i odmah pošla k njima. Kad sam stavila rižu majci na dlan, odmah je rižu podijelila na dva dijela i izašla iz sobe s jednom polovicom. Kad se vratila, upitala sam je gdje je bila? A ona mi je jednostavno odgovorila: I oni su gladni. Znala je da je iza susjednih vrata muslimanska obitelj, također gladna.“

I dalje pojašnjava Majka Terezija:

„Ono što me je najviše iznenadilo nije to što je žena podijelila rižu, nego to da je u svojoj patnji, znajući da je još netko gladan, imala snage dijeliti, podijeliti ljubav.“

O kakvoj to kulturi ona govori? To je kultura s kojom se susrela u spomenutoj hinduističkoj obitelji, kultura koju treba podučavati i usvajati. Stoga je kod primanja Nobelove nagrade sve prisutne pozvala na molitvu poznate Franjine molitve: „Gospodine, učini me oruđem svoga mira.“ To je bilo prvi put da se u sali Ujedinjenih naroda molilo, nakon čega ju je glavni tajnik UN-a predstavio nazočnima kao „najmoćniju ženu na svijetu.“

U čemu se očitovala njezina moć i odakle je crpila snagu za neiscrпно dijeljenje ljubavi potrebitima? U enciklici *Bog je ljubav* Benedikt XVI. daje odgovor na to pitanje: „Blažena Terezija iz Kalkute vrlo je rječit primjer činjenice kako vrijeme posvećeno Bogu u molitvi ne samo da ne šteti učinkovitosti i djelotvornosti ljubavi prema bližnjemu već je, zapravo, neiscrпан izvor te ljubavi“ (br. 36). Molitva je glavni izvor nesebične ljubavi prema svakom čovjeku, često je govorila i sama Svetica.

Ali to nije samo u slučaju Majke Terezije. Drugi rječiti primjer zabilježen je davne 1939. u *Katoličkom tjedniku*, u br. 51, na petoj stranici:

„Tihi dom sestara Kćeri Božje ljubavi na Kalovitim Brdima sav sja u Božjem zlatu! Grane velikih jelki krile su dva djela: dvije starice – jedna uzeta, a druga teške naravi, bez igdje ikoga, u bijedi i bolesti bile su hranjene, dvorene i pokopane po sestrama. Jednostavno su ih dovukli sestrama, a one ih primile kao najljepši dar. I pokopale su ih jednu po jednu: u kolovozu baku Mariju, a sada u studenom baku Anu. I gotovo same su ih pokopale, vukle naime na kolicima do groblja. Sve čini Božja ljubav! A usto da vidite, koji su se ručci, večere i kave podijelile putnicima, sirotinji i okolnima. To je kuća ‘sirotinjskog kruha’! I krađu ih, i ruše im – a one opet daju i čine. Predstojnica s. Jula i njezine sestre čuvaju ljubav Božju i vesele su, mada je zima stisla, a skupoća i rat pritisli! Dvije drage bake Boga u raju mole za ljubav i providnost Božju!“

Kako se naziva kultura koju su promicali „Dom čista srca“ kao i „Gostinjac siromaha“ (samostan Drinskih mučenica), i koju je pozvan promicati svaki kršćanin? O tome govori papa Franjo u svom pismu povodom završetka Godine milosrđa: „Pozvani smo promicati kulturu milosrđa, zasnovanu na ponovnom otkriću susreta s drugima: kulturu u kojoj nitko ne gleda drugoga ravnodušno niti okreće glavu kad vidi patnju braće“ (br. 20).

Kruna Godine milosrđa upravo je proglašenje svetom te čudesne promicateljice kulture milosrđa ljubavi Božje – Majke Terezije iz Kalkute. Crpimo snagu na primjeru „Doma čista srca“ Svetice iz Kalkute i „Gostinjca siromaha“ blaženih Drinskih mučenica kako bismo mogli živjeti kulturu milosrđa te, svojim osobnim svjedočanstvom, u njoj podučavati svoju djecu i sve koje susrećemo.

Dvojica novih blaženika Hrvata

Sve katolike u Albaniji ohrabrio je i učvrstio u njihovoj vjeri događaj proglašenja blaženima 38 novih mučenika 5. studenog 2016. u prepunoj skadarskoj katedrali. Ti su mučenici ubijeni iz mržnje prema vjeri u razdoblju od 1946. do 1974. tijekom režima komunističkog diktatora Envera Hoxhe. Crkvu u Albaniji, prvoj ateističkoj državi na svijetu, trebalo je, prema Hoxheinu zahtjevu, odvojiti od Svete Stolice. Biskupi koji su se suprotstavljali toj ideji bili su odmah strijeljani, dok je u zatvorima pogubljeno ili umrlo od posljedica mučenja 7 biskupa, 111 svećenika, 18 redovnika i redovnica. Razoreno je 1820 crkava i džamija, a crkve koje nisu srušene prenamijenjene su za druge svrhe. I tadašnji primas Albanije, mons. Vincenzo Prennushi, koji je odbio Hoxhein zahtjev, bio je zatvoren i mučen te je 1949. preminuo od posljedica mučenja. Slična sudbina zadesila je i njegovih 37 sumučenika, među kojima su bila i dvojica kosovskih Hrvata, fra Serafin Glasnović Kodić i don Anton Muzić.

Fra Serafin Glasnović Kodić rođen je 25. travnja 1893. u Janjevu. Za svećenika je zaređen 1915. Kad je nakon II. svjetskog rata počeo veliki progon Katoličke Crkve, fra Serafina su uhitili i prisiljavali da lažno optuži svoju subraću franjevece na što nikako nije pristao te su ga optužili za zavjeru i okrutno mučili. Tijekom ispitivanja bio je teško ranjen na dušniku te je od posljedica ranjavanja umro 1947. u franjevačkom samostanu u Lješu koji je bio pretvoren u bolnicu.

Don Anton Muzić rođen je 12. svibnja 1921. u Vrnavokolu, župa Letnica. Godine 1938. odlazi u Rim na studij, gdje je 1945. zaređen za svećenika. U Albaniju se

vraća radi potreba biskupije, jer je bilo malo svećenika, te je 1947. uhićen. U zatvoru je bio neljudski mučen jer se nije htio odreći svoje vjere i pripadnosti Kristu, od čega je obolio od tuberkuloze. Sud ga je uvjetno oslobodio jer je bio već na smrt bolestan, znali su da će umrijeti. Pet mjeseci kasnije umro je od posljedica mučenja.

Priredila Dinka Parlov

Zbog Krista trpi ne samo onaj koji trpi poradi vjere u Krista, već također i onaj koji trpi poradi bilo kojeg djela pravde učinjenog iz ljubavi prema Kristu.

sv. Toma Akvinski

Kultura milosrđa u životu Blaženica

s. Vinka Marović, FDC

Opisujući susret Isusa i preljubnice (Iv 8, 1-11), sveti Augustin koristi dvije snažne riječi koje, stavljene u odnos, u čovjeku bude istovremeno osjećaje poniznosti, malenosti, krhkosti, obgrljenosti i sigurnosti. O trenutku kada farizeji odustaju od optuživanja žene on kaže kako su sada ostali njih dvoje: milosrđe i bijeda.

Augustinovim opisom navedenog događaja započinje papa Franjo svoje apostolsko pismo *Misericordia et misera* (Milosrđe i bijedna) kojim zaključuje Izvanredni Jubilej milosrđa. Gledajući svatko na svoj život u svjetlu protekle godine vjerujem da ga ne bismo ni mi drugačije i istinitije oslikali. Uistinu, nakon čitave godine razmišljanja i kušanja tog velikog otajstva Božje ljubavi, nakon dosadašnjeg života obdarenog nebrojenim dobročinstvima Božje milosrdne providnosti, ostaje Bog, ostaje Onaj kojega dar čitavoga sebe vodi do križa.

I s druge strane, stojimo mi, jadni i bijedni. Stojimo, ili bolje rečeno puzimo, pokušavajući se uvijek iznova dizati vlastitim snagama i čuvajući barem mali djelić svoga života samo za sebe kako barem taj djelić ne bi dospio do križa i umro. Pritom zaboravljamo da samo zno koje umire donosi plod u izobilju i rađa istinskim životom (usp. Iv 12, 24).

Papa Franjo ističe kako Isus u očima preljubnice prepoznaje tri želje: da

bude shvaćena, da joj bude oprošteno i da bude slobodna. Što je preljubnica u tom trenutku mogla vidjeti u očima Spasitelja? Znamo da je *bijedna* na sebi osjetila pogled ljubavi, praštanja, prihvaćanja, slobode.

Govoreći o oproštenju, Papa kaže (br. 2): „Ništa od onoga što raskajani grešnik stavlja pred Božje milosrđe ne može ostati izvan zagrljaja njegova oproštenja.“ A pred ljubavnim pogledom Boga koji svoju ljubav najviše iskazuje praštanjem nitko ne može ostati ravnodušan. Iskusiti ljubav koja je drugačija od ljudskih ljubavi, koja je bezuvjetna i doista ništa ne traži za sebe „tjera“ one koji su je iskusili da sami postaju ono što su primili – milosrdni.

Svjedočanstvo takvoga života otkrivamo u tihoj, naizgled sasvim običnoj prisutnosti Drinskih mučenica na Palama. Dijeljenjem svojih skromnih zalogaja sa siromašnima, bolesnima i ranjenima, pomaganjem djeci

i odraslima, prihvaćanjem bez razlike katolika, pravoslavaca i muslimana, Blaženice govore snažnije od filmova, knjiga, razmišljanja i umjetničkih djela posvećenih njima.

Nisu čuvale ništa za sebe, ni vrijeme ni hranu, ni ljubav ni lijekove, ni zdravlje, pa čak ni život. Nisu ljubomorno čuvale djelić svog života koji bi im obećavao lažni mir i sigurnost. Premda su imale priliku pobjeći s poprišta ratnih zbivanja, ostale su. Bile su spremne duboko zakoračiti u nemir ovoga svijeta ispunjene mirom koji je dolazio od Boga.

U svemu tome sigurno je bilo i strahova i padova, ali su se usudile uvijek iznova stajati pred Milosrdnim i biti potpuno obgrljene njegovim praštanjem, prihvaćanjem i slobodom. Živjele su ono što papa Franjo naziva „kulturom milosrđa“, živjele su životom koji je imao stil milosrđa.

Kultura milosrđa počinje od jednostavnosti gesta koje dopiru do tijela i duha, a živeći takvu kulturu nemoguće je na bližnje gledati ravnodušno i

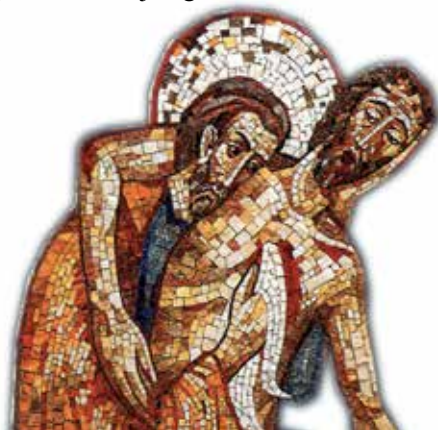
okretati glavu pred njihovom patnjom. Ovakva kultura, ističe Papa, oblikuje se ustrajnom molitvom, otvorenošću Duhu Svetomu, bliskošću sa životima svetaca i konkretnom blizinom sa siromašnima (br. 20).

Ustrajnom molitvom i konkretnom blizinom sa siromasima, Drinske su mučenice prevladale napast pred kojom čovjek tako često posrće: „teorijom milosrđa“ nadomjestiti svakodnevne čine milosrđa i dijeljenja. Uspjele su izići iz individualizma i ravnodušnosti koji čovjeku prividno nude život bez problema.

Sam Bog, čije je ime Milosrđe, oplijenio se uzevši lik sluge i postavši sličan ljudima, svoje je božanstvo zadržao čovječtvom (usp. Fil 2, 7). Ljubav puna sućuti prema čovjeku učinila ga je pravim čovjekom i upravo je takva, milosrdna ljubav, čovjeku pokazala put do potpunog čovječtva, put milosrđa.

U ovom kontekstu čini se osobito zanimljivim naglasak Drugog vaticanskog sabora. Govoreći općenito o kulturi on ističe kako je vlastitost ljudske osobe da jedino po kulturi, to jest njegovanju prirodnih dobara i vrjednota, prisprije k pravoj i potpunoj čovječnosti. Pri tome pod kulturom misli sve ono čime čovjek izgrađuje i razvija svoje mnogostruke duševne i tjelesne darove kako bi potom ovladao svijetom (usp. *Gaudium et spes*, br. 53).

Tek površnim čitanjem ovih redaka moguće je naslutiti povezanost

kulture i milosrđa. Istinske kulture, koja uistinu dovodi do potpune čovječnosti, nema bez njegovanja vrijednota, bez razvijanja mnogostrukih duševnih i tjelesnih darova. Ovi darovi snažno podsjećaju na konkretne čine milosrđa, duhovne i tjelesne.

Papa nas poziva da ih ugradimo u stil svoga života, života koji živi kulturu milosrđa. Njegovanjem takvoga stila života čovjek može ovladati svijetom. U protivnom, gradeći kulturu bez kulture milosrđa, čovjek naizgled stječe sav svijet, ali gubi svoj život, svoju čovječnost (usp. Mk 8, 36), gubi ono što mu je darovao Bog najmilosrdnijim činima: utjelovljenjem, smrću i uskrsnućem.

Kakva je to kultura i čovječnost koja je imuna na patnju, bol i nerazumijevanje? Suvremeni izazovi poput gladi, žeđi, nepismenosti, nehumanih uvjeta u zatvorima, novih oblika ropstva, mentaliteta sebičnosti i individualizma, nepoštivanja ljudskog dostojanstva, iskorištavanja radnika i nepravedne plaće, nezaposlenosti, diskriminacije zbog vjere, rase ili društvenog statusa, nasilja nad djecom, tek su neki koji stavljaju svakodnevno na ispit našu čovječnost, našu kulturu milosrđa.

U svim ovim dramama Bog nije daleko, i jer smo iskusili to u svom životu pozvani smo i mi biti blizu: uputiti riječ koja ozdravlja, darovati zagrljaj koji daje osjećaj razumijevanja, iskazati nježnost koja daje osjetiti ljubav, uputiti molitvu koja

Detalj reljefa Blaženica u crkvi Kraljice sv. krunice, Sarajevo

daje snagu, pružiti utjehu zahvaljujući kojoj naš bližnji prepoznaje tko je i kakav je naš Bog.

Drinske su mučenice u konkretnim okolnostima znale biti konkretne. U svakodnevnim situacijama bile su blizu onima koji su bili potrebni njihove pomoći. Živjele su kulturu milosrđa onako kako su osjećale da trebaju, na originalan način. Nijedno djelo nije bilo jednako drugom, ali je imalo isto lice, lice milosrđa.

I mi smo pozvani oblikovati već poznata djela milosrđa na svoj način, prilagoditi ih novim okolnostima. Pozvani smo, kaže Papa, dati prostora „maštovitosti milosrđa kako bi zaživjela mnoga nova djela“ u suočavanju s novim oblicima potreba (br. 18).

Maštovitost milosrđa drugo je ime za ljubav na djelu koja je dosjetljiva. Za takvu ljubav, kulturu i stil jednog dana bit ćemo pitani. Jer, za to može pitati samo onaj koji je iz milosrdne ljubavi postao jedan od nas.

Susret s autoricom knjige „Zavjet krvlju potpisan“

Razgovor sa s. Slavicom Buljan, FDC

Sestro Slavice, svoj ste život posvetili Bogu, kao redovnica. Recite nam nešto o svom redovničkom putu i životnim iskustvima.

Članica sam Družbe Kćeri Božje Ljubavi, iz koje su nikle naše Blaženice. Prva iskustva redovničkog života stekla sam na Kosovu gdje smo pomagali siromahe, duhovno i materijalno. Kasnije sam radila dvije godine u misijskoj središnjici u Sarajevu, gdje sam spremala odjeću i hranu za misionare u Africi. Ondje sam upoznala mnoge misionare i njihova pastoralna djelovanja u misijama, o čemu sam kasnije pisala u svojim člancima i knjigama. Nakon toga djelovala sam sedam godina u bolnici u Bitoli, u Makedoniji, na odjelu za intenzivnu njegu. To smatram svojim najbogatijim pastoralnim razdobljem. Tada sam napisala mnogo članaka, najviše za časopis *Crkva na kamenu*. Kasnije sam, kao tajnica Provincije, nastavila svoj spisateljski rad koji traje još i danas.

Svima nama najpoznatiji ste kao autorica knjige „Zavjet krvlju potpisan“. Kako je nastajalo to danasve važno djelo za beatifikaciju Drinskih mučenica?

Prikupljanje dokumentacije za tu knjigu povjerila mi je s. Snježna Stjepandić, tadašnja provincijalna glavarica. Pred sam početak domovinskog rata, 1990., pohodila sam sve zajednice u Bosni gdje su Blaženice živjele. Htjela sam stati vlastitom nogom na to tlo i osjetiti, prije svega, što mi govori njihov život, a onda i mučenička smrt. Naravno, posjetila sam i Pale i Goražde. Svjedoke sam tražila u pratnji don Zvonimira Baotića, paljanskog župnika. Sve to nije bilo nimalo lako. Bilo je čak i vrlo opasno. Naime, tijekom prikupljanja dokumenata po Hrvatskoj i Sloveniji, već se pucalo na sve strane. Obišla sam brojne arhive; originale sam poslala u München da se ne bi uništili za vrijeme rata, a ja sam radila s kopijama. I u sklonište sam često bježala s dokumentima i napisanim tekstovima.

Dakle, prikupljanje dokumentacije za knjigu zahtijevalo je određenu cijenu...

Lakše mi je bilo napisati knjigu nego prikupljati arhivsku građu i svu literaturu. U prikupljanju su mi pomogle i sestre, kao i svećenici i laici. Evo jednog primjera. Trebao mi je jedan dokument iz Beograda, no granice su bile zatvorene. Napisala sam pismo franjevcima u Beograd i poslala ga po jednoj sestri na

Kosovo (jer pošta nije išla iz Zagreba), a ona ga je poslala franjevcima. Da ne bi franjevci išli u arhiv, oni su poslali jednoga njihovog znanca Srbina i on je donio kopiju dokumenta. Tada su franjevci iz Beograda poslali pismo franjevcima u Mađarsku, a ovi franjevcima u Samobor. I konačno je kopija dokumenta došla meni u ruke. Dug put! Ali dostiživ. Knjiga je tiskana 1996., zapremala je 447 stranica, a do sada je doživjela tri izdanja.

Svakako, knjiga je bila od velike važnosti za kauzu da bi se uopće mogao otvoriti postupak za beatifikaciju. No, osim knjige, bilo je potrebno još jedno dokumentirano i znanstveno obrađeno djelo, što sam i učinila. Tekst od 36 stranica, preveden na talijanski – uz knjigu don Ante Bakovića *Drinske mučenice* i moju *Zavjet krvlju potpisan* – uzoriti kardinal Vinko Puljić poslao je Kongregaciji u Rim. Dozvola za otvorenje biskupijskog postupka stigla je već za dva mjeseca. Nama, sestrama Kćeri Božje ljubavi, to je bio očiti znak da je ovo što radimo uistinu Božja volja. I tako je u Sarajevu 1999. otvoren postupak. Za taj važan događaj prikupila sam šest mapa dokumenata.

Čitatelje bi sigurno zanimalo kako su izgledali vaši susreti sa svjedocima. Je li bilo situacija straha, poteškoća u iznošenju činjenica?

Susreli smo se s nekoliko živućih svjedoka. Svjedokinja Mira – rodom iz Sjetline, a kasnije je živjela na Palama – zadnja je vidjela s. Berchmanu koja je u njezinoj obitelji ostavljena kao zarobljenica u Sjetlini. Svjedokinja Mira vidjela je kako su je četnici, po naredbi svojih zapovjednika, odvezli na saonicama sa zapregom u šumu (i usmrtili je 23. prosinca 1941. da ne bila svjedokinja stradanja svojih susestara). Kad se jedan od njih ubrzo vratio s krunicom s. Berchmane oko vrata, Mira ga je zamolila da joj dadne tu krunicu, da će mu platiti koliko treba. No, on je rekao da njemu treba ta krunica. Na njezin upit gdje je s. Berchmana, odgovorio je da je otišla k svojim sestrama. Ta svjedokinja se nije usudila potpisati svoju izjavu jer joj je muž Srbin, pravoslavac. Zato smo njezinu izjavu potpisali don Baotić i ja.

Vesna Stublić, suzarobljenica sestara mučenica, osobno nam je kazivala o tom događaju. Sjeća se kako su gazile duboki snijeg, obuća im se sva smočila. Najmlađa, s. Bernadeta, zbog otpadnute potpetice, nije više mogla hodati pa joj je jednim dijelom puta jedan od četnika pomagao da ide naprijed, samo da stigne na „cilj“. Sjeća se kako je te iste prve noći zapaljen samostan sestara i da je s. Jula rekla: „Gori naš samostan.“ Uvijek je sa suzama pripovijedala kako je kao zarobljenica u Sjetlini morala šivati četničke zastave od redovničke haljine s. Berchmane.

Vesna je prva promicateljica glasa svetosti i mučeništva naših Blaženica, osobito u Sesevskom Kraljevcu gdje je živjela s obitelji osamdesetih godina.

Potresna su ta svjedočanstva. Zasigurno biste nam željeli ispričati još neka.

Da, evo još jedne svjedokinje. Šteficu Prešnjak, drugu djevojku suzarobljenicu Blaženica, susreli smo u Zavidovićima. Ona je jako potresena kazivala o tom događaju. Sa zahvalnošću se sjeća kako su ih sestre cijelim putem tješile i hrabrile, te da su govorile četnicima da djevojke puste kućama.

U Splitu smo dobili sliku tada već pokojne Angeline Genda, svjedokinje krvi Blaženica, koja je kao zarobljenica stanovala kod obitelji Baković u Goraždu. Nakon ubojstva sestara, ona je morala četnicima donositi vodu u posudi da operu svoje krvave ruke i odjeću. Po zamolbi don Čedomila Čekade iz Sarajeva, prva tri svjedočanstva – krunskog svjedoka don Ante Bakovića, njegova oca Stojana i gđe Gende – zapisana su u Splitu već 1962. godine.

Pisali ste mnoge članke o Drinskim mučenicima, no čuli smo i za Vašu knjigu posvećenu s. Julii. Svime time doprinosili ste širenju glasa njihove svetosti.

Rado sam pisala o Drinskim mučenicima u raznim katoličkim časopisima i svi su ti tekstovi doprinosili promicanju glasa njihove svetosti. Osim toga, dala sam prevesti tekst sa sličicama na deset jezika i poslala u zemlje gdje žive i djeluju naše sestre. A o s. Julii Ivanišević napisala sam knjigu *Idem služiti Isusu*, u kojoj sam navela mnoge detalje iz njezina života, o rodbini i prijateljima. Spomenula bih ovdje jedan događaj upravo iz rodnog mjesta s. Jule. Naime, na njezin 100. rođendan, u podne, došla sam u Staro Petrovo selo. Ušla sam u kancelariju za matice krštenih, a službenica je upravo slušala na radiju intervju o s. Julii koji sam ja dala. Kad sam rekla zašto sam došla, službenica je uzvikknula: „Ovo je pravo čudo da se vi ovdje nađete upravo dok ja slušam na radiju o životu s. Jule!“

Vjerujemo da se utječete u zagovor Blaženicama, da su Vam pomogle u životu.

Blaženicama se molim od samoga početka istraživanja dokumenata, boreći se da ih otmem zaboravu i izvadim iz arhivâ što su ih krila. Mogla bih navesti mnoge milosti ili „čuda“. Jednom sam nenajavljeno došla u Maribor i zamolila nadbiskupijskog arhivara da mi pomogne. On je ostavio svoj posao, pošao sa mnom u Državni arhiv, gdje smo radili zajedno cijeli dan. Osigurao mi je i smještaj. Bogoslovija u Mariboru poklonila mi je knjigu *Izbrano delo* čiji je autor slovenski svećenik, suzarobljenik sestara Blaženica, kasnije oslobođen, vlč. Franjo Ksaver Meško. U toj knjizi nalazi se i poglavlje „Križev pot“ (Križni put). U župi Sele dobila sam njegovu sliku i bila na njegovu grobu.

Kako rekoh, Blaženice su me spasile da se ne strovalim u rijeku u Sloveniji kad sam se autobusom vraćala iz Maribora te izišla na pogrešnom mjestu. Bila je noć, ja sama. Susretnem jednog gospodina i pitam ga za najbližu crkvu. Kaže: „Tri

kilometra. “ Išla sam po potpunom mraku cestom uz rijeku koja je šumila. Bojala sam se da se ne strovalim u rijeku. Došavši u crkvu, predstavila sam se svećeniku i zamolila za smještaj. On je odmah svojim suradnicima rekao da mi dadnu večeru i sobu, te da me sutradan odvezu u Šmarjetu, pa u Novo Mesto na kolodvor. Zar to nije čudesno djelo Drinskih mučenica?!

Na beatifikaciji u Sarajevu 2011.

Druga milost. Za vrijeme domovinskog rata ušla sam u okruženo Sarajevo. U našu je kuću udarila granata koja je izbila prozor i dio zida. Jedan geler prošao je kroz jedan paket knjiga. Otvorim paket, a unutra sva dokumentacija o s. Berchmani. Zar to nije čudo s. Berchmane?! Da granata nije udarila u taj paket, mi možda ne bismo nikada saznali postoji li dokumentacija o toj sestri.

Blaženicama se molim bilo za svoje potrebe bilo za druge. Mole im se i mnogi štovatelji. Poznajem obitelj koja godinama zahvaljuje Mučenicama što im je dijete ozdravilo po njihovu zagovoru.

Život bl. Drinskih mučenica nosi bogatu poruku. Što biste Vi posebno željeli naglasiti i poručiti našim čitateljima?

Svaka od Blaženica nosi neku poruku, povezanu s njezinim djelovanjem. Sestra Jula, poglavarica, zagovornica je i pomoćnica duhovnim i svjetovnim poglavarima. Sestra Berchmana, učiteljica, može biti zaštitnica prosvjetnih djelatnika i vjeroučitelja. S. Antonija i s. Krizina uzor su kako pomagati siromasima i činiti djela tjelesnog milosrđa. Sestra Bernadeta, kuharica, primjer je onima koji tiho i nenametljivo služe drugima u obitelji ili zajednici.

Blaženice imaju veliku poruku za ovo naše vrijeme. Molimo ih da čuvaju mlade od poroka, da nam obitelji budu zdrave i složne, da Bogu posvećene osobe revno žive svoje milosno zvanje. Krv mučenika sjeme je novih kršćana, rekao je Tertulijan. Mi možemo reći: krv Drinskih mučenica sjeme je novih duhovnih zvanja. Po njihovu zagovoru, neka naše obitelji budu darivatelji duhovnih zvanja. Krv Blaženica neka nas učvrsti u vjeri, nadi i ljubavi.

Neka nas Sestre pouče da činimo djela milosrđa, neka nam budu primjer da izdržimo sve životne kušnje. Neka nas povedu putem svetosti.

Razgovor vodila Ljubica Pribanić

Slavlje spomendana u Zagrebu

U zagrebačkoj katedrali 15. prosinca 2016. svečano je proslavljen spomendan bl. Drinskih mučenica. Euharistijsko slavlje predvodio je mons. Anđelko Koščak, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa, u koncelebraciji s desetak svećenika. Misi su nazočile sestre Kćeri Božje ljubavi, predvođene provincijalnom glavariicom s. Gordanom Igrec, te mnogobrojni vjernici, štovatelji sestara mučenica. U propovijedi mons. Koščak se osvrnuo na riječi evanđelja: „Hoće li tko za mnom

– poziv je upućen i svima nama, da idemo za Kristom bez straha. Na nama je samo prihvatiti njegov poziv, kao što su to učinile i sestre mučenice, rekao je propovjednik.

Život Drinskih mučenica bio je običan, a one redovnice „jednostavne po vršenju službi u Družbi i mjestima gdje su bile poslone“. „Ništa osobito, a opet toliko važno kada je netko spreman prihvatiti upravo takav posao, činiti ono što izgleda nisko, beznačajno, nekorisno... One su to vršile jer su se uvijek vraćale na početak Božjega poziva, spremne služiti Bogu i svima kojima su bile poslone“. Sestre nisu tražile svoju korist ni ugled, nego su svakoga čovjeka željele oduševiti za Krista i privesti ga njemu te tako ispuniti svoje redovničko poslanje.

No, zlo ne miruje, istaknuo je propovjednik, te podsjetio na teške okolnosti zarobljenštva sestara 11. prosinca 1941. Zlo prilazi na osobit način upravo onima koji žele biti vjerni Kristu, koji vrše djela ljubavi. Zlo prilazi da to spriječi. Tako su i sestre bile istjerane iz samostana, koji je potom bio uništen i zapaljen. Na putu prema „Golgoti“ (Goraždu) u srcu su im odjekivale riječi: *Tko izgubi život svoj poradi mene...*, vraćajući im snagu za vjernost do kraja. Za Krista su bile spremne položiti svoj život, što su u konačnici i učinile. Dobro je pitati se kome smo mi vjerni, koga to slijedimo? Jesmo li spremni svakodnevno mijenjati ono što je loše i grešno, što nas odvaja od Krista i jedne od drugih? Sestre su ostale vjerne Kristu, redovničkim zavjetima i svome poslanju. Stoga, nemojmo ni mi bježati od našeg poslanja, već se radujmo kad za Krista možemo i trpjeti, darujući svoj život za istinu, za ljubav, za vjeru. Neka nas u tom našem poslanju trajno nadahnjuju Blaženice koje su svojim životom svakome od nas utrle put prema Kristu, istaknuo je mons. Koščak.

Iz izvješća Marije Belošević

Odakle im snaga?

U crkvi Kraljice sv. krunice u Sarajevu svečanu svetu misu na spomendan Blaženica predvodio je pomoćni biskup mons. Pero Sudar, uz koncelebraciju 20 svećenika. Uz mnoštvo vjernika, sestara Kćeri Božje ljubavi i redovnica drugih družbi, misi su prisustvovali bogoslovi Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa te bogoslovi iz Vogošće. Donosimo dijelove homilije biskupa Sudara.

Večeras se spominjemo pet sestara mučenica koje su svoju vjeru i vjernost Kristu potvrdile predanjem života, to jest onoga što je najdragocjenije da bude voljeno jer je život ono najdragocjenije što čovjek ima. Pred svakim mučeništvom čovjeku se postavlja pitanje kakva je to vjera koja mučeniku u zastrašujućim okolnostima otvara oči duha da u besmislu smrti prepozna smisao života? Odakle Drinskim mučenicama snaga svladati strah od smrti i u skoku kroz prozor prepoznati izlaz i oslobođenje, a u tami noći nazreti zoru vječnoga jutra? Kako nisu popustile napasti da ni Bog ne traži baš tako strašnu žrtvu? Dok razmišlja o tom strašnom događaju, čovjek danas pada u napast vjerovati da je, ljudski gledano, moglo sve i drugačije završiti, da se mogla i, možda, trebala izbjeći tragedija.

Ali ne, one su vjerovale samo u jednoga i jedinoga Spasitelja! Njihova se vjera u godinama njihova vjernog služenja pretvarala u ljubav i posvemašnje predanje onome kome su povjerovala i poklonile svoje živote. U njihovu vapaju: „Isuse, spasi nas!“ sažeta je sva mjera povjerenja i predanja. U tom krikju čula se jeka Isusova vapaja iz Getsemanskog vrta: „Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša“ (Mt 26, 39). I čovjeku vjerniku može se učiniti da je Bog ostao nijem te večeri u Goraždu, kao i u Getsemaniju i na svim mjestima tolikih zločina i mučeništva kroz krvavu ljudsku povijest. Pristati uz takvu pomisao više je nego strašno jer ona čovjeka pretvara u posvemašnog bijednika gubitnika!

Bog svoje milosti nikada ne daje samo za spasenje pojedinaca. Nije ni milost mučeništva Drinskim mučenicama darovao samo zbog njih. U mučeničkoj smrti, kojom ih je pridružio smrti i slavi svoga Sina, dao je svima, koji to žele prihvatiti, poruku i poziv. Sestre iz Marijina doma su istom snagom ljubavi, bez zadržke, prihvaćale i pomagale pravoslavne Srbe iz paljanskih sela i oduprle se zločinačkom zahtjevu srpskih vojnika. Snagom ljubavi njihova je žrtva prerasla u mučeništvo!

Poruka je da dosljedan kršćanski stav uvijek vodi do vidljivih i nevidljivih Drina, ali da na obalama uvijek čeka Bog koji je sve to već prošao. Uvjeren sam da nas Bog i njihovom mučeničkom smrću poziva da u svom ljudskom i kršćanskom djelovanju rijeku Drinu i sve što ona simbolizira, umjesto prijepora i razdora, pretvaramo u poveznicu. Ona je, kao i sve rijeke ove zemlje, bezbroj puta nasiljem i zločinima onečišćena, ali i krvlju nevinih i mučenika očišćena. Večeras nam je moliti zagovor Drinskih mučenica da ljudima i narodima ovih prostora podari mudrosti i milost obraćenja i pomirenja kako bismo smogli snage prepoznati se kao braća i sestre, jer djeca smo jednoga i jedinoga Boga.

Blažena Bernadeta „skovana Božjom rukom“

U rodnoj župi blažene s. Bernadete Banja, u Velikom Grđevcu, svečanu svetu misu prigodom proslave spomendana Drinskih mučenica predvodio je bjelovarsko-križevački biskup mons. Vjekoslav Huzjak, u zajedništvu s domaćim župnikom vlč. Mijom Posavcem te s ostalim svećenicima Biskupije. Biskup je u homiliji podsjetio vjernike da je bl. Bernadeta radosna srca prihvatila Božji poziv, a svoju je odluku potkrijepila riječima: „Volim umrijeti nego ne ostvariti svoj poziv!“ Na trodnevnoj duhovnoj pripravi za taj blagdan prigodne homilije održali su vlč. Josip Starčević, vlč. Dejan Tot i vlč. Tomislav Pavlović.

U izjavi za biskupijski postupak rođena Bernadetina sestra Rozalija pripovijeda kako su u obitelji primili vijest o njezinoj mučeničkoj smrti: „Vijest o njezinoj smrti s bolom smo primili. Majka je četiri dana po polju hodala i lila suze od žalosti i radosti. Od radosti, jer je dala Bogu mučenicu; od žalosti, jer je završila na takav način.“ A s. Valerija opisuje Blaženicu ovim riječima: „Kad skupim sve što o ovoj našoj sestri znam, mogu kratko i jezgrovito reći: tjelesno i duševno skovana Božjom rukom da bude sunčana zraka onima s kojima je i za koje je živjela.“ U dobi od 29 godina s. Bernadeta je svoj životni put završila mučeničkom smrću, 15. prosinca 1941., zajedno sa svojim susestrama.

Svrnuti pogled u Julinu dušu

U župi krštenja bl. Jule Ivanišević, u Starom Petrovom Selu, 15. prosinca 2016. svečano je obilježena 75. obljetnica mučeničke smrti Drinskih mučenica. Vjernici te župe, a posebno Godinjaka, rodnog mjesta s. Jule, za obljetnicu su se pripremali molitvenim programom od 25. studenog, od dana rođenja Blaženice. Svakodnevno su se okupljali u kapeli sv. Luke na molitvu i svetu misu, koju su predvodili svećenici rodom iz te župe.

Pobožnost bl. Juli i susestrama završena je na sam spomendan, kada je u župnoj crkvi svečano euharistijsko slavlje predvodio požeški biskup mons. Antun Škvorčević, u koncelebraciji sa župnikom Antunom Prpićem i sa svećenicima toga dekanata. Na slavlje spomendana u župu su pristigle i sestre Družbe Kćeri Božje ljubavi iz Zagreba i Pleternice, te hodočasnice koje već godinama pješice dolaze iz Nove Gradiške.

Biskup je u propovijedi postavio pitanje kojim to putem idemo mi danas u Hrvatskoj. Blažena Julia je imala za sebe jasan odgovor na to pitanje, njezin put je bio u opredjeljenju za vjeru, za život na Isusovu putu. Biskup je pozvao nazočne da mole Blaženičin zagovor kako bi i oni išli njezinim putem. Prošlost čovječanstva svjedoči kako su ljudi, kad god su se u svojoj slobodi opredjeljivali za Boga i vjerno išli njegovim putem, postajali velikani, smjerokazi i orijentiri. Pozvao je nazočne da otkriju tko je bila bl. Julia, ne samo kroz podsjećanje na njezin životopis, već tako da svrnu pogled u njezinu dušu koja se nadahnjivala Božjom riječju. „Najbolje ćemo Julu proslaviti ako i mi njezinom pozornošću slušamo Božju riječ i poput nje Bogu kažemo da želimo ići njegovim putem“, istaknuo je biskup.

Na kraju je pozvao sve nazočne da po primjeru bl. Jule i susestara mučenica odgovore svojom vjernošću na Božju trinaeststoljetnu vjernost našem hrvatskom narodu, jer na taj način naše hrvatske nade neće biti izgubljene.

Iz izvješća Višnje Mikić

Sisak • U katedrali Uzvišenja svetog Križa u Sisku svečano je proslavljen spomendan Drinskih mučenica misnim slavljem koje je predvodio sisački biskup mons. Vlado Košić. Biskup se u propovijedi osvrnuo na Isusove riječi iz evanđelja i rekao da bismo ih mogli primijeniti na blažene Drinske mučenice. „Što smo mi večeras došli vidjeti?“, zapitao je vjernike.

Zatim je nastavio: „One sigurno nisu bile ni ‘trske koje vjetar ljulja’ ni osobe ‘u mekušaste haljine odjevene, u sjajnoj odjeći i raskošju’. Njihov nam je život doista proročki znak, one nas svojom porukom pogađaju u srce. Zato možemo reći da je dobro što je njihov blagdan prije Božića, jer i one, kao što je to bio sv. Ivan Krstitelj prije dolaska Isusova, pripremaju put Gospodinu. One nas svojim životom i mučeništvom suočavaju s pitanjem za koga mi živimo i što je nama toliko vrijedno da bismo mogli za to i život dati?“

Uganda • Jedna od triju misijskih zajednica Kćeri Božje ljubavi u Ugandi, u samostanskoj kapeli „Blaženih Drinskih mučenica“ u Kampali, obilježila je 15. prosinca u zahvalnom i slavljeničkom ozračju spomendan svojih svetih Zaštitnica. Svetu misu predvodio je don Danilo Lisjak, misionar u Ugandi, koji je istaknuo da je osobito ponosan što su dvije Mučenice rodom iz njegove Slovenije. Vjerujemo da su i naše tri hrvatske misionarke koje nesebično utjelovljuju Božju ljubav u Ugandi – s. Vedrana, s. Bogdana i s. Marta – toga dana radosno zahvaljivale za svjedočki život Mučenica, tražeći na osobit način zagovor Hrvatice s. Jule iz Godinjaka, kao i s. Bernadete, rođene u Velikom Grđevcu, u okolici Bjelovara.

Mučenik je krajnje slobodna osoba, koja u konačnom činu daruje Bogu sav svoj život te se u najvišem činu ljubavi, nade i ljubavi, prepušta u ruke svoga Stvoritelja i Otkupitelja; žrtvuje vlastiti život kako bi bio pridružen potpuno Kristovoj žrtvi na križu. Mučeništvo je veliki čin ljubavi u odgovoru na Božju beskrajnu ljubav.

Kateheza Benedikta XVI., 30. lipnja 2010.

Suzaštitnice župe

Na molbu župnika don Ante Ledića, ordinarijat Vrhbosanske nadbiskupije odobrio je da se u župi Presvetog Trojstva u Novom Travniku blagdan bl. Drinskih mučenica slavi 24. rujna, odnosno da dan kada su bl. s. Jula i susestre proglašene blaženima. Tako su blažene Drinske mučenice postale *suzaštitnice* te župe, što je svečano proslavljeno upravo na petu obljetnicu beatifikacije, 24. rujna 2016. godine. Svetu misu predvodio je provincijal franjevačke provincije Bosne Srebrene fra Jozo Marinčić, a uz župnika don Ante Ledića koncelebriralo je još desetak svećenika. Uz mnoštvo župljana, sestara Kćeri Božje ljubavi koje djeluju u Novom Travniku i okolnim mjestima, kandidatice i postulantica, na slavlje su stigli i hodočasnici iz Slovenije, iz župe bl. s. Krizine Bojanc – župe sv. Marijete u Šmarjeti Dolenjskoj, sa svojim župnikom Andrejem Golčnikom.

U prigodnoj propovijedi fra Jozo je ukazao na posebnu milost koju su blažene sestre primile od Boga, snagu Duha Svetoga, da bi mogle u teškim okolnostima rata 1941. posvjedočiti svoju ljubav prema Kristu i Crkvi, sve do darivanja vlastitog života.

Župljani i štovatelji Drinskih mučenica za ovaj su se događaj pripremali trodnevnicom. Svetu misu i prigodnu propovijed predvodili su don Anto Ledić, vlč. Andrej Lukanović i vlč. Miodrag Brkan. Na poziv župnika, zadnjega dana trodnevnice gostovale su kandidatice i postulantice Družbe Kćeri Božje ljubavi iz Zagreba, u pratnji s. Tee Barnjak i s. Cecilije Horvat. One su održale meditaciju o životu i služenju Blaženica te izvele scenski prikaz „O svetosti u običnosti – bl. s. Jula i susestre mučenice“. Prisutnim su vjernicima pokazale svakodnevicu blaženih sestara, njihovu otvorenost za svakoga kojemu je bila potrebna pomoć te uprizorile njihovu mučeničku smrt.

Dvadeseta obljetnica smrti s. Danke

U župi Kakanj, u kojoj je pastoralno i karitativno djelovala s. Danka Jurčević, u nedjelju 25. rujna 2016. obilježena je dvadeseta obljetnica njezine mučeničke smrti. Euharistijsko slavlje u župnoj crkvi, uz domaćeg župnika vlč. Žarka Vujice i još sedmorice svećenika, predvodio je mons. Pero Jukić, dugogodišnji župnik u Kaknju i živi svjedok nemilog događaja. U svojoj je propovijedi rekao da je sestra Danka živjela „za siromašne, ožalošćene, uplašene. Posebno se istakla u radu s mladima, u organiziranju crkvenog pjevanja i ukrašavanju crkvenog prostora. Ništa joj nije bilo teško. Svi su je voljeli.“ Na kraju je istaknuo da je Misijska agencija Fides i s. Danku Jurčević ubrojila među *svjedoke vjere*. Na svetoj misi, uz velik broj župljana i rodbine s. Danke, sudjelovalo je oko 50 sestara Kćeri Božje ljubavi s provincijalnom glavaricom s. Gordanom Igreg. Poslije mise svi prisutni pohodili su mjesto mučeničke smrti s. Danke, kao i gradsko groblje gdje počivaju njezini posmrtni ostaci.

Sestra Danka Jurčević, rođena je 1950. u Jardolu, župa Vitez. U večernjim satima, 30. rujna 1996. mučki je ubijena u crkvenom dvorištu pokraj zgrade župnog Caritasa u Kaknju. Nakon ubojstva, ubojica je bacio okrvavljeni nož i pobjegao. Po svemu sudeći, ovaj gnusni čin je unaprijed isplaniran, a izvršen je s osam uboda nožem. Susjedi su odmah obavijestili sestre u samostanu o tragičnom događaju. Kad je kućna poglavarica s. Branka Matošević došla na mjesto stradanja, našla je s. Danku mrtvu u lokvi krvi. Tijekom mise zadušnice i obreda ukopa, uz sudjelovanje oko 8000 vjernika, kardinal Vinko Puljić je sestru Danku nazvao našom novom mučenicom.

Sestra Sniježna Stjepandić rekla je o s. Danki sljedeće: „Generacije i generacije mladih grada Kaknja i okolice pamtit će je i spominjati jer ih je odgajala s ljubavlju, učila ih je dobru i plemenitosti. Za svakoga je imala lijepu riječ i blagi osmijeh. Svojom veselom naravi, a najviše ljubavlju kojom je bio ispunjen njezin život, svjedočila je ime Družbe kojoj je pripadala. Snagu je crpila iz Božje riječi, a štovala je posebno Blaženu Djevicu Mariju te sv. Petra i Pavla, zaštitnike župe Kakanj.“

Kad je tadašnji papa Ivan Pavao II. doznao za ubojstvo s. Danke, odmah je poslao poruku sućuti kardinalu Vinku Puljiću, a preko njega i sestrama Kćerima Božje ljubavi. U poruci je pisalo:

„Primivši s velikom boli tragičnu vijest o ubojstvu s. Danke Jurčević, iz zajednice Kćeri Božje ljubavi u Kaknju, Sveti Otac očituje svoju duhovnu blizinu čitavoj Katoličkoj Crkvi u Bosni i Hercegovini, podsjećajući da se budućnost naroda ne može graditi na nasilju protiv nevinih i bespomoćnih i na gaženju osnovnih ljudskih prava pojedinaca i skupina. Vrhovni Svećenik uzdiže svoje molitve Bogu da prolivena krv onih koji su posvetili svoj život Bogu i nesebičnom služenju Crkvi i braći, zajedno s krvlju tolikih nevinih, bude zalag prave slobode i trajnog mira za sve drago pučanstvo tih napaćenih krajeva. Uz to, Njegova Svetost od srca udjeljuje ohrabrujući apostolski blagoslov članicama Družbe Kćeri Božje ljubavi koje rade u Bosni i Hercegovini, rodbini ubijene redovnice te svim predragim kakanjskim katolicima.“

(Vrhbosna, 4/1996. str. 351)

Ivan Pavao II. uputio je i vrhovnoj glavarici Družbe Kćeri Božje ljubavi s. Nicolini Hendges svoju sućut, uz obećanje da će moliti za s. Danku, te je zaključio svoju poruku riječima:

„Molimo također da se njezine susestre, koje su primile bogatu baštinu vjere i revnosti pokojnice, svugdje i dalje, a osobito u Bosni, prema njezinu primjeru, založe za Evanđelje.“

Za vrijeme Domovinskog rata s. Danka zatekla se na službi u Kaknju, gdje je ostala je sa svojom Crkvom i svojim hrvatskim pukom. Duboko je proživljavala patnje ljudi i pružala im duhovnu i moralnu podršku. Kad bi je za vrijeme vjeronauka za prvopričesnike zateklo granatiranje, zajedno s djecom bježala bi u sklonište. Sestra Sniježna o tome donosi jedan detalj: „Jednom zgodom jedan prvopričesnik u skloništu je glasno molio: ‘Isuse, skloni granate, da primim prvu svetu pričest!’“

Molimo da žrtva i svjedočanstvo života s. Danke budu izvor milosti, ohrabrenja i blagoslova za sve vjernike u Bosni, posebno u kakanjskom kraju. A smijemo se nadati da će i Crkva jednog dana s. Danku uvrstiti među blažene mučenice, da poput Drinskih mučenica i ona bude novim naraštajima zvijezda vodilja i moćna zagovornica kod Gospodina.

Iz izvješća s. Terezije Antunović i s. Sniježne Stjepandić, FDC

Članice Plenarnog vijeća na Drini

Članice VIII. plenarnog vijeća Družbe Kćeri Božje Ljubavi 9. i 10. rujna 2016. hodočastile su putevima blaženih Drinskih mučenica. Najprije su posjetile crkvu sv. Josipa na Palama pa nastavile hodočašće preko Romanije do Goražda. Cijeli put bio je praćen molitvom, pjesmom i promišljanjem o zadnjim danima sestara mučenica. Na ulazu u školu, nekadašnju vojarnu, sestre je dočekala ravnateljica škole Halida Kurtović, koja ih je pozdravila toplim i prijateljskim riječima.

Pet provincijalnih glavarica različitih provincija stavilo je na prozor pet crvenih lampaša kao simbol mučeništva. Nakon tihe, osobne molitve u prostoriji u kojoj su Blaženice bile zatočene, sestre su se uputile do spomen-ploče postavljene na dan beatifikacije, gdje je vrhovna glavarica s. Maria Dulce Adams položila cvijeće i svijeće. Na obali Drine molile su za proglašenje svetima Drinskih mučenica te su u rijeku bacile pet crvenih ruža. Za sestre su ovo bili vrlo snažni trenuci, osobito zato jer je većini od njih ovo bio prvi posjet mjestu mučeništva.

Sljedećeg dana svetu misu u crkvi Kraljice sv. krunice u Sarajevu slavio je pomoćni biskup mons. Pero Sudar. U propovijedi je istaknuo vrlo zauzeto djelovanje sestara Kćeri Božje Ljubavi u Bosni i Hercegovini, koje su ostavile veliki trag u školstvu i odgoju na tim prostorima. Isto je naglasio i ravnatelj Katoličkog školskog centra vlč. Mario Ćosić u svom pozdravnom govoru u prostorijama škole. Nekoliko učenica i djelatnika škole pripremilo je plesnu točku kroz koju su prikazali mučeništvo Blaženica te jednu glazbenu točku kojom su poželjeli dobrodošlicu Vrhovnoj Glavarici i ostalim članicama Plenarnog vijeća.

Odlazeći iz Sarajeva hodočasnice su pohodile i groblje Betanija, pomolivši se na grobu s. Luke Liengitz koja je umrla na glasu svetosti i koju štuju mnogi stanovnici Sarajeva. Zahvalne Bogu za sve duboko proživljene trenutke na ovom hodočašću i ojačane svijetlim primjerima života svojih svetih susestara, hodočasnice su se vratile u Zagreb.

Iz izvješća s. Ivane Margarin, FDC

Vrhovna glavarica na Drini

U prostoriji zatočeništva

Iskustva članica Vijeća s hodočašća u Pale i Goražde

✍ Vrlo sam ponosna na svoje slovensko porijeklo tim više što su dvije Mučenice Slovenke. Naš ulazak u procesiji u prostoriju zatočeništva, a zatim odlazak na rijeku Drinu, duboko je dirnuo ne samo mene nego i sve sestre. Zahvalne smo za njihovo svjedočanstvo, za vjernost zavjetima i što su životom potvrdile ono što su vjerovala. Mučenice mi daju snagu da prihvatim sve što mi dolazi na životni put i da donosim dobre odluke, za veće dobro.

s. Mary Coffelt, SAD

✍ Hodočašće putevima Blaženica bilo je za mene jedinstveno iskustvo. Dok zahvaljujem Bogu za tu milost, zahvaljujem mu i na velikim tjelesnim bolovima koje sam imala upravo tih dana, a što me je još više približilo sestrama mučenicama. Ono što sam o mučeništvu studirala na teološkom fakultetu i o čemu sam mnogo puta meditirala, na hodočašću je za mene postalo živa stvarnost. Neopisiva je vrijednost moći fizički stajati na mjestu odakle su ih odveli u zarobljeništvo, osjetila sam veliku duhovnu povezanost s njima. Često im se molim, tražeći njihov zagovor. Kada kao poglavarica trebam riješiti neka teška pitanja, obratim se s. Juli, ako imam teškoće s obzirom na moju dob, utječem se s. Berchmani, a kad kuham, s. Bernadeti.

s. Piroška Mária Kovács, Mađarska

✍ Ići putem kojim su hodale naše sestre mučenice bio je za mene vrlo znakovit trenutak. Svako mjesto koje smo posjetile govori mi o Božjoj ljubavi kojom su obilovali životi ovih sestara. One su dale djelotvorno svjedočanstvo vjernosti kao izraz ljubavi. Rječita šutnja u prostoriji njihova zatočeništva govorila je vrlo snažno o Božjoj ljubavi. Ta nas je tišina potaknula na molitvu. Snažno sam doživjela jedinstvo naše Družbe. Iako smo bile različitih jezika i narodnosti, osjetile smo kako nas snaga naše karizme, našeg poslanja i naše duhovnosti povezuje u jedno. Božja ljubav bio je jezik koji je prevladavao toga dana te nam je dao doživjeti da smo s Njim, Zaručnikom, „jedno srce i jedna duša“. Od sveg srca zahvaljujem Bogu i blaženim Drinskim mučenicama što sam danas ovdje, za ovo jedinstveno iskustvo.

s. Ana Carla de Melo Silva, Brazil

Hodočašća Blaženicama

▣ Dvadesetak hodočasnika iz nekoliko sarajevskih župa, u pratnji vlč. Marka Majstorovića, sestara Kćeri Božje ljubavi i sestara Franjevki Bosansko-hrvatske provincije, hodočastilo je u Pale i Goražde 12. studenog 2016. Hodočasnici su se utjecali zagovoru Blaženica, moleći za svoje obitelji i za mir u svijetu. U prostoriji zatočeništva na prozor su stavili pet crvenih lampaša u zahvalu za dar svjedočanstva ovih pet Mučenica. Nakon svete mise u kapeli sv. Dominika u Goraždu, okupljeni oko zajedničkog stola, razgovarali su o herojskim krepostima sestara i o tome što one nama danas govore svojim životom.

▣ Četrdesetak hodočasnika iz Novog Travnika i Rankovića, uz vodstvo sestara Kćeri Božje ljubavi i župnika don Ante Ledića, hodočastilo je 15. listopada 2016. putevima Blaženica. Na svetoj misi na Palama don Ante je istaknuo značaj žrtve Drinskih mučenica za nas danas. Hodočasnici su zatim posjetili Kalovita brda gdje

je bio samostan te Goražde, mjesto mučeništva. Pred slikom Blaženica u crkvi Kraljice sv. krunice u Sarajevu zahvalili su Bogu za sve primljene milosti, nakon čega je don Ante rekao kako je cijeloga dana molio samo na jednu nakanu, a to je da i mi, poput sestara mučenica, budemo putokaz jedni drugima.

▣ Veća skupina hodočasnika iz župe Bistra, nedaleko od Zagreba, pod vodstvom svoga župnika Tomislava Kralja, tražili su na poseban način zagovor Blaženica 2. listopada 2016. na mjestima njihova života i mučeništva.

▣ Slovenski hodočasnici iz župe blažene s. Krizine Bojanc iz Šmarjete, predvođeni župnikom Andrejom Golčnikom, posjetili su 24. rujna 2016. sestre Kćeri Božje ljubavi i samostan Drinskih mučenica u Novom Travniku, nakon čega su nastavili svoj hodočasnički put u Pale i Goražde.

Uslišanja po zagovoru Blaženica

Na hodočašću molila za svoj životni put

O Drinskim mučenicama saznala sam još kao djevojčica od sestara Kćeri Božje ljubavi u Granešini. Dobila sam sličicu s kratkim opisom njihova života i mučeništva, što me se snažno dojmilo. Da bih doznala više o njima, pročitala sam knjigu don Ante Bakovića Drinske mučenice. Kasnije sam detaljnije saznala i o njihovoj čvrstoj vjeri i ljubavi prema Kristu, čemu i ja iskreno težim. I tako su sestre mučenice postale moje životne suputnice.

U svibnju 2016. krenula sam na hodočašće „Putevima Drinskih mučenica” s vjernicima iz Granešine i okolice. To nije bilo moje prvo hodočašće. Svaki put sam imala posebnu nakanu, moleći za neku milost ili zahvaljujući za pomoć i snagu koje su mi one svakodnevno udjeljivale. Završila sam studij i zaposlila se, uz vrlo malu plaću. K tome, sama sam, a sustigle me godine. Stalno sam se pitala koji je moj životni put i što mi je Bog namijenio, ali nikako nisam mogla razabrati koje je moje poslanje.

Prilikom polaska na put, u autobusu sam odlučila na ovom hodočašću moliti Blaženice da me zagovaraju kod Gospodina kako bih spoznala njegov plan sa mnom. Dolaskom u Goražde, u učionici u kojoj su one nekad bile zatočene, sestra je predvodila molitvu. Osjećala sam snažnu prisutnost blaženih sestara. Vapila sam da mi izmole jakost u vjeri kakvu su one imale, da me osnaže i ohrabre da mogu ljubiti Krista kao i one, i pod cijenu života. U jednom trenutku podigla sam pogled na ploču na kojoj je bilo napisano: Čovjekov životni put. Protrnula sam. Došla sam na ovo hodočašće s nakanom da molim za svoj životni put, a na ploči takav naslov. Vjerovala sam, to mi sestre mučenice progovaraju. Kao da žele reći: „Ne boj se. Vjeruj!”

Mjesec dana kasnije dobila sam poziv za razgovor za radno mjesto koje sam jako željela. Čitavo vrijeme molila sam Blaženice, ako je to volja Božja, da dobijem taj posao. Tjedan dana kasnije dobila sam taj posao. Moj prvi radni dan na novom radnom mjestu bio je upravo dan kada je ispred duhovnog centra u Granešini blagoslovljen kip bl. Drinskih mučenica. Duboko vjerujem da sam posao dobila po njihovu zagovoru. Hvala vam, drage moje životne suputnice i zaštitnice!

Marijana Karamatić, Zagreb

Pomoć u trudnoći i po porodu

Obitelj Bagarić živi u Münchenu s dvije kćerke. Majci je jako pozlilo kad je bila u šestom mjesecu trudnoće, s drugom kćerkom Julijom. Zbog visokog tlaka završila je u bolnici pod aparatima. Liječnici nisu znali što učiniti, u opasnosti su bili i majka i dijete. Na kraju su se ipak odlučili na carski rez. Djevojčica je rođena početkom veljače 2015. i morali su je, odmah po porodu, staviti u inkubator. No nikako nije mogla prodisati. Sve prisutne uhvatila je panika... Tu vijest mi je javio otac djeteta, moj nećak, dok sam s još 27 sestara bila na duhovnim vježbama u Granešini. Sve su sestre odmah počele žarko moliti Drinske mučenice da pomognu majci i djetetu. Sutradan nam je javljeno da je djevojčica u jednom trenutku sama sebi skinula maskicu i prodisala. Liječnici su rekli da je to čudo. Obitelj je uvjeren da se to dogodilo po zagovoru Mučenica. Danas je to potpuno zdrava djevojčica. Ja svaki dan zahvaljujem Bogu što je po zagovoru Blaženica pomogao toj mladoj obitelji.

s. M. Jozefina Bagarić, FDC

Redovnica hodočasnica se pita

Blažene susestre mučenice, danas sam snažno doživjela vašu blizinu. Hvala Bogu što sam mogla po drugi put biti ovdje i dodirnuti ova tako važna mjesta. Za mene je ovo hodočašće bilo ispit savjesti. Duboko me dirnulo. Ne može se stajati pred onim prozorom (u školi) i na rijeci Drini a da se ne pitam: Kakva je moja ljubav prema Bogu, prema bližnjemu, prema sestrama...? Kakav je moj Bogu posvećeni život? Blažene susestre, vi ste doista dale „sve za Boga“! Nemate ni svoj grob. Voda Drine odnijela je vašu sveta tijela. Kamo? To vam nije bilo važno. Vama je bila važna vaš *ljubav prema Bogu!*

Blažene Drinske mučenice, pomozite mi da postanem prava Kći Božje ljubavi, odvažna u svakodnevnom svjedočenju svoje pripadnosti Isusu, bez gledanja na posljedice tog darivanja. Molite za mene i za sve nas.

s. M. Benwenuta Kaczocha, FDC, Poljska

Zahvala darovateljima

Mirna Zrinski, Županja; Antun i Štefica Pospišil, Slavonski Brod; Blanka Kralj, Oroslavje; rodbina s. Krizine mučenice, Šmarjeta, Slovenija; vlč. Vjekoslav Jakopović, župa Sv. Mateja, Dugave, Zagreb; vlč. Antun Sente, župa Sv. Antuna Padovanskog, Sesevetska Sela; Marija Križek, Zagreb; vlč. Jan Zajac, Snjeznica, Poljska.

Zahvaljujemo svima koji molitvom, suradnjom i novčanim priložima potpomažu kauzu i tiskanje biltena Drinskih mučenica!

Plenarno vijeće u Granešini

UDuhovnom centru u Granešini, od 6. do 19. rujna 2016., održano je VIII. plenarno vijeće Družbe Kćeri Božje ljubavi pod geslom – *Probudite svijet!* Tema tog važnog događaja bila je: „Profil onih koje vrše službu autoriteta u Družbi Kćeri Božje ljubavi.“ Cilj susreta bio je obnoviti osjećaj odgovornosti i prave suradnje između sestara kojima je povjereno vođenje Družbe na svim razinama. Plenarno vijeće održava se svakih šest godina, između dva generalna kapitula, kako bi se izmijenile informacije, mišljenja i planovi o daljnjem životu i djelovanju Družbe.

Na susretu su sudjelovale, uz vrhovnu glavaricu s. Mariu Dulce Adams i njezino vijeće, provincijalne glavarice iz sedam Provincija Družbe (iz Provincije Božje providnosti koja je bila domaćin svih događaja, iz Austrije, Južnog Brazila, Poljske, SAD-a, Sjeveroistočnog Brazila i Slovačke) te poglavarice triju viceprovincija (iz Češke, Engleske i Slovačke).

Vrhovna glavarica je u svom govoru prigodom službenog otvorenja susreta podsjetila sestre na uputu Majke Utemeljiteljice, da poglavarice trebaju biti „dobre pastirice“ malog dijela Kristova stada. Kako se vrši služba autoriteta u Crkvi i u redovničkom životu, najbolje nam pokazuje primjer Krista, Dobrog pastira. Biti poglavar znači služiti. Tumačeći geslo susreta – *probudite svijet!* – istaknula je da će Kćeri Božje ljubavi biti kadre probuditi svijet ukoliko njihov život bude odsjaj radosti i uvjerljivo svjedočanstvo da je lijepo slijediti Isusa, Sina Božjega, koji je lice Očeva milosrđa. Za vrijeme susreta izmjenjivala su se

izvješća poglavarica pojedinih provincija i viceprovincija, zatim predavanja kojima se promišljalo o zadanoj temi o službi autoriteta kao i o poslanju Kćeri Božje ljubavi u današnjem svijetu; revidirale su se Konstitucije i ostali dijelovi vlastitog prava Družbe; stvarao se okvirni plan obilježavanja 150. jubileja Družbe; hodočastilo se putevima Blaženica.

Na posljednjem zasjedanju Plenarnog vijeća, 18. rujna, vrhovna glavarica je zahvalila svim članicama susreta za suradnju, a provincijalnoj glavarici s. Gordani Igrec i sestrama Provincije Božje providnosti za organizaciju susreta. Na završetku, 20. rujna, svetu misu je predvodio pomoćni biskup mons. Ivan Šaško koji je pozvao sestre na molitvu za sve koji u Crkvi vrše službu autoriteta, da u prvi plan stave slušanje Boga i njegove riječi kako bi onda mogli čuti čovjeka. Taj su profil oslušivanja i aktivnog nasljedovanja na poseban način Družbi ostavile Drinske mučenice.

Privedila Mirjana Holjevac

Pet Mučenica i pet novih zvanja u Engleskoj

Moj prvi posjet Sarajevu i Goraždu bio je povodom beatifikacije naših sestara Mučenica. Taj dan neću nikada zaboraviti. Pratile su me dvije sestre i tri učenice iz naše škole – jedna od njih je ubrzo nakon našeg povratka u Englesku postala katolkinja. Mi smo sve molile za nova zvanja.

I od tada, na našu veliku radost, mi imamo dvije zavjetovane sestre, dvije novakinje i jednu postulanticu. Pet Mučenica, pet novih zvanja! Tako su moja glavna razmišljanja danas bila u radosnoj zahvalnosti. Naše su molitve uslišane! Nije potrebno reći da sam molila i za drugih, novih pet. Ta Isus je rekao: Tražite i dobit ćete!

s. M. Thomas More Prentice, FDC, Engleska

Družba Kćeri Božje ljubavi u svijetu

Družba Kćeri Božje ljubavi međunarodna je redovnička ustanova papinskog prava koju je u Beču 1868. utemeljila Majka Franziska Lechner, a koja se posvećuje djelima apostolata. Družba danas ima oko 1040 članica koje žive na četiri kontinenta (Europa, Afrika) i u devetnaest država sedam provincija i, od provincije. Sjedište joj je u Rimu, vrhovna glavarica. Danas tu Adams iz Južnog Brazila, u širenju apostolata i karizme „činiti Božju ljubav vidljivom u svijetu“, Družbi se priključuju i vjernici laici, pridruženi članovi, koji su za sada s datim obećanjima službeno aktivni u Poljskoj (od 2006.) i u Hrvatskoj (od 2015.). U ostalim zemljama Europe i na ostalim kontinentima taj oblik suradnje je prisutan, ali još nema formalnu službenu strukturu.

Molitva

za proglašenje svetima bl. Drinskih mučenica

Gospodine Bože, ti si blažene Drinske mučenice, sestre Julu, Berchmanu, Krizinu, Antoniju i Bernadetu obdario milošću redovničkog zvanja i snagom da svoju vjernost i ljubav prema tebi potvrde prolijevanjem krvi.

Udijeli i nama postojanost u vjeri da se, i uz cijenu trpljenja, ne odijelimo od tebe.

Ponizno te molimo da ove svoje blaženice pridružiš zajedništvu svetih sveopće Crkve da bismo još odvažnije slijedili primjer njihova života i iskusili njihov moćni zagovor u svojim potrebama i životnim borbama.

Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Tko po zagovoru blaženih Drinskih mučenica u duhovnim i tjelesnim potrebama zadobije koju milost, molimo neka javi na jednu od sljedećih adresa:

- Provincijalat Kćeri Božje ljubavi, Nova ves 16, 10000 Zagreb
- Kćeri Božje ljubavi, Ivana Cankara 18, 71000 Sarajevo
- Vicepostulatura Drinskih mučenica, Granešina 7, 10040 Zagreb

E-mail: kauza.dmucenice@gmail.com

www.kblj.hr

Novčane priloge možete slati na naše račune u Privrednoj banci:
 Broj kunskog računa: Privredna banka Zagreb, 2340009-1510357988
 Devizni račun: SWIFT: PBZGHR2X, HR24 23400091 510357988

Držite se čvrsto Gospodina!

Majka Franziska Lechner